

SOLEMNITAT DE SANT JOSEP
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
19 DE MARÇ DE 2020
2S 7, 4-5.12-14.16; Rm 4, 13, 16-18.22; Mt 1, 16.18-21.24

Sant Josep té un paper molt particular en el pla de salvació que Déu ha disposat a favor de la humanitat. Ho hem sentit, germans, a l'evangeli. Ell és el que proporciona a Jesús la descendència d'Abraham i de David, com corresponia al Messies d'Israel. Per això era molt important que amb tota llibertat acceptés la vocació que Déu li donava. Era important, també, la seva gran qualitat humana i espiritual, perquè amb ell i Maria es formava la família humana del Fill de Déu, amb tot el que això comportava a nivell legal, a nivell de caliu humà, a nivell de la formació de la personalitat de l'infant Jesús que ell i la seva esposa modelaven en la vida de cada dia.

En el moment de rebre la vocació, Josep és presentat per l'evangelista com un *home bo*, que viu segons Déu, que té una obediència prompta al voler diví, que estima sol·licitament la seva esposa Maria i que estimarà amb tota la intensitat del seu cor el nen que li serà donat com a fill. Ser pare del Messies el porta a experimentar la persecució desencadenada per matar Jesús, i, per tant, l'exili, l'habitar com a foraster en un país estranger. Josep ho viu amb una fe plena, amb la confiança posada en Déu, segur que no li fallarà mai. Després de les narracions de la infància de Jesús, però, els evangelis ja no parlen més de Josep. Podríem dir que des d'aquell moment, esdevé un d'aquells "sants de la porta del costat", segons l'expressió tan gràfica del Papa Francesc, com ho havia estat abans de rebre la vocació. A Natzaret, a Galilea i a Judea cada vegada era més conegut Jesús, *el fill del fuster*, com l'anomenaven. Però el "fuster pare" vivia la seva vida de fe, de pregària, de família i de treball en la senzillesa del ritme de Natzaret. Sense coses extraordinàries, però vivint d'una manera extraordinària als ulls de Déu.

Josep continuava treballant al taller, atenent els encàrrecs que li feien; ho vivia amb un amor excepcional, estimant les persones, solucionant els problemes, ajudant tothom qui podia, vivint intensament els seu amor esponsal amb Maria i procurant conèixer cada vegada més la persona de Jesús, que durant una bona colla d'anys el devia ajudar en el treball. Parlant de la manera de fer d'aquells que anomena els "sants de la porta del costat" a causa de la simplicitat de la seva vida, el Papa, en l'exhortació apostòlica que va fer sobre la crida a la santedat, fa unes descripcions que es poden ben aplicar a sant Josep. "M'agrada –diu- veure la santedat en els pares que crien amb tant d'amor els seus fills, en aquests homes i dones que treballen per portar el pa a casa", en la "constància per seguir endavant dia a dia" (Gaudete et exultate, 7). Sant Josep és un sant que mereix la porta gran, però en la major part de la seva vida, per a la gent de Natzaret que vivia prop d'ell i veia que era un *home bo*, va ser un "sant de la porta del costat"; algú que va viure santament fent el bé sense cap esclat. La gent no en devia saber res, de la gran obediència i del gran sacrifici que havia viscut en grau heroic, però percebia en ell, en la seva senzillesa de vida i de treball, un *home* que tenia un cor segons Déu, que reflectia la presència de Déu en la família, en el treball, en les relacions amb els altres. En una paraula, en la normalitat de les coses quotidianes. A la sinagoga de Natzaret devia ser un testimoni de fe i de pregària.

En la solemnitat de sant Josep, recordem que també nosaltres hem rebut la vocació de ser sants en la simplicitat de les coses de cada dia. "Som cridats pel Senyor, cadascun en el seu propi camí, a aquella santedat amb què el Pare mateix és perfecte", diu el concili Vaticà II (cf. Lumen gentium, 11). Ell mateix ens ho diu: "Sigueu

sants perquè jo sóc sant” (Lv 11, 45; 1Pe 1, 16). De fet, dur una vida santa hauria de ser la conseqüència normal del nostre baptisme. Cadascú, doncs, ha de trobar el seu camí personal de santedat, sense desanimar-nos quan contemplem models de santedat que semblen inabastables, com podria ser el de sant Josep en els grans moments que reporta l’evangeli. En canvi, en la seva vida senzilla i humil de Natzaret ens ofereix un model que tots podem seguir. Sense desanimar-nos, tampoc, quan constatem les nostres fallades.

El Papa, en el document que he citat, exposa alguns exemples del que vol dir tot això i que està en la línia del Sant Fuster de Natzaret: no parlar malament de ningú; asseure’s al costat del fill, infant o adolescent, i escoltar les seves fantasies amb paciència i afecte, encara que s’estigui cansat; donar una part del temps per parlar amb persones malaltes, ancianes o pobres; enfrontar des de la fe i la pregària les angoixes que poden sobrevenir (cf. Gaudete et exultate, 16). Són alguns exemples que cadascú ha de traduir a les circumstàncies de la seva de la vida. A aquests que esmenta el Papa, hi podríem afegir l’honoradesa, l’honestedat, el respecte als altres i a les seves idees, la protecció de la natura, la solidaritat, la recerca del bé comú, etc. En el fons, es tracta d’estimar com Crist va estimar i de compartir amb els altres allò que som i allò que tenim, de fer el millor possible les tasques que tenim encomanades.

Aquests dies estem molt preocupats per la situació que ha creat el coronavirus, que ha afectat moltes persones, algunes d’una manera greu, i que ha provocat força morts. Al nostre país, en moltes regions d’Europa i del món s’experimenta el desconcert i la consternació per la pandèmia creixent. Tots vivim unes circumstàncies excepcionals. Malgrat els grans avenços de la ciència i de la tècnica, el moment present ens fa adonar de la fragilitat de la vida i dels projectes humans. Un virus ens pot afectar greument una multitud de persones, fins a portar-ne algunes a la mort. Una situació de pandèmia pot tirar per terra molts plans, pot comportar un greu cost econòmic que no haurien de pagar, com sol passar, les persones amb menys poder adquisitiu. Tanmateix ens cal mantenir la serenitat i l’esperança. El Crist ressuscitat és enemic del seu poble.

Sant Josep ens ensenya a viure la solidaritat i a fer-ho amb la mirada posada en aquell que és el metge de les nostres ànimes, Jesucrist. Que ell per les pregàries de sant Josep i de la seva esposa santa Maria, ens alliberi del mal i de la por, ens faci solidaris segons les nostres possibilitats, aculli els difunts, alleugi i guareixi els malalts, consoli els familiars famílies, doni saviesa als governants, als metges i al personal sanitari en les decisions que han de prendre i doni força als qui tracten els malalts. Que premiï els voluntaris, els professionals que vetllen perquè tot es faci en bon orde i tanta gent que ajuda els altres d’una manera abnegada. I a tots ens porti per camins de salvació. D’aquella salvació que ens és oferta ja ara en la celebració de l’Eucaristia.